

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Petra Kuchynky ve věci

žalobce: A. V., nar. xx. x. xxxx, státní občanství Běloruská republika,
v České republice pobytem P.,
zastoupený: Mgr. Markem Hudlickým, advokátem,
se sídlem Františkánská 66, 301 00 Plzeň,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2020, č. j. MV-115428-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2020, č. j. MV-115428-4/SO-2020 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze

dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-4505-9/TP-2020 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobce podal žádost na území, ač k tomu nebyl oprávněn.

Žalobní body

2. Žalobce nejprve namítal, že správní orgán porušil § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), jelikož nešetřil jeho práva a oprávněné zájmy a porušil při tom zásadu proporcionality, jakož i zásadu subsidiarity. Dále namítal porušení § 3 správního řádu, neboť správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky § 2 správního řádu.
3. Žalobce uvedl, že žalovaný zastavil řízení dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o povolení k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce podal žádost dle § 69 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu (podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Žalobce se neztotožnil se závěry správních orgánů ohledně povahy odkladného účinku, který mu byl přiznán v souvislosti s podáním kasační stížnosti v azylové věci. Z § 69 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že podmínkou pro podání žádosti o trvalý pobyt je platný průkaz vydaný dle zákona o azylu nikoliv existence pravomocného rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany. V daném případě je tak rozhodná otázka platnosti průkazu o povolení k pobytu vydaného dle zákona o azylu. Platnost průkazu dle žalobce zanikla až okamžikem doručení odmítavého usnesení Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce, tj. dne 25. 2. 2020. Do té doby byl průkaz platným dokladem, a byla tak splněna podmínka pro výjimku z povinnosti podávat žádost na zastupitelském úřadě, a žalobce tak žádost mohl podat na území ČR.
4. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že v ČR pobývá od svého narození, navštěvuje základní školu, má zde vytvořeno zázemí a k žádné jiné zemi takové vazby nemá.

Vyjádření žalované

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.

8. Žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Od 21. 4. 2015 do 21. 4. 2017 pobýval žalobce na území České republiky na základě udělené doplňkové ochrany, jejíž udělení bylo navázáno na osobu jeho otce pana A. S., nar. xx. x. xxxx. Dne 20. 3. 2017 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, které byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 17. 12. 2018, č. j. OAM-46/LE-LE05-ZA18-PD1-2015 (právní moci rozhodnutí nabylo 14. 1. 2019). Proti tomuto rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany podal žalobce dne 28. 1. 2019 žalobu, která měla ze zákona odkladný účinek, na základě kterého byl žalobci, jak vyplývá z kopie jeho cestovního dokladu, prodloužen doklad o povolení k pobytu do 30. 4. 2020. Uvedená žaloba byla Krajským soudem v Plzni rozsudkem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 60 Az 10/2019-34, zamítnuta. Proti rozsudku podal žalobce dne 20. 12. 2019 kasační stížnost, která měla rovněž ze zákona odkladný účinek. Dne 12. 2. 2020 byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem zamítnuta, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 2. 2020.
10. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce podal dne 22. 4. 2020 podle § 68 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území ČR. Řízení o uvedené žádosti však bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně (tj. Ministerstvem vnitra) ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-4505-9/TP-2020, zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož správní orgán dospěl k závěru, že žádost byla podána na území, ač k tomu nebyl žalobce oprávněn.
11. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 8. 2020, č. j. MV-115428-4/SO-2020, zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná zopakovala závěry správního orgánu I. stupně, konkrétně uvedla, že v den podání žádosti o povolení k trvalému pobytu (tj. 22. 4. 2020) neměl žalobce žádné oprávnění k pobytu na území ČR, jelikož již dne 25. 2. 2020 bylo pravomocně rozhodnuto o jeho kasační stížnosti ve věci neprodloužení doplňkové ochrany, a pobyt žalobce na území není od 26. 2. 2020 žádným způsobem upraven. Dále se žalovaná vypořádala s odvolací námitkou zabývající se platností průkazu o povolení k pobytu vydaného dle zákona o azylu a povahou fikce pobytu na základě odkladného účinku žaloby resp. kasační stížnosti. Uvedla, že funkce odkladného účinku není v případě žalobce relevantní, jelikož žalobce neměl v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu žádným způsobem uvedeným v 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců upravený pobyt, na základě kterého by mohl podat předmětnou žádost. Žalovaná dále uvedla, že jelikož bylo řízení o žádosti zastaveno, tj. skončilo procesním rozhodnutím, nebyl správní orgán I. stupně povinen zabývat se dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
12. Soud vycházel z následujících zákonných ustanovení. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
13. Podle § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí: *„Žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 68 odst. 1 podává cizinec ministerstvu, pokud na území pobývá nepřetržitě 5 let a v době podání žádosti pobývá na území*
- a) na povolení k dlouhodobému pobytu,*
 - b) na základě dokladu vydaného k pobytu na území podle zvláštního právního předpisu*

nebo

c) během lhůty k vycestování stanovené z důvodu ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f odst. 5.“

14. Dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
15. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna.
16. K uplatněným žalobním námitkám je předně třeba uvést, že výčet ustanovení právních předpisů uvedených úvodem žaloby, k jejichž porušení mělo ze strany žalované dle žalobce dojít (tj. § 2 odst. 2, a § 3 správního řádu), nelze považovat za řádné žalobní body, neboť žalobce neuvedl, v čem konkrétně porušení uvedených ustanovení spatřuje [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58)], a proto se jimi soud v souladu s výše uvedenou judikaturou nezabýval. V obecné rovině soud k uvedenému konstatuje, že porušení uvedených ustanovení ze strany správních orgánů neshledal.
17. V žalobě žalobce uplatnil námitku nesprávného právního posouzení věci, konkrétně namítal, že správní orgány nesprávně posoudily povahu odkladného účinku žaloby a kasační stížnosti a rovněž platnost průkazu o povolení k pobytu vydaného dle zákona o azylu. Uvedené námitky neshledal soud důvodnými. Ze shora uvedeného obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v České republice pobýval:
 - od 21. 4. 2015 do 14. 1. 2019 na základě udělené doplňkové ochrany dle zákona o azylu,
 - od 15. 1. 2015 do 25. 2. 2020, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o odmítnutí jeho kasační stížnosti ve věci neprodloužení doplňkové ochrany, na základě fikce pobytu založené odkladným účinkem správní žaloby resp. odkladným účinkem kasační stížnosti,
 - od 26. 2. 2020 pobývá žalobce na území České republiky bez pobytového oprávnění, neboť mu nebylo uděleno žádné povolení k pobytu.
18. Žalobce v žalobě mimo jiné tvrdil, že žádost podal na základě dokladu o povolení k pobytu vydaného dle zákona o azylu [tj. dle dokladu podle § 69 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců] s tím, že platnost tohoto dokladu zanikla až doručením usnesení o odmítnutí kasační stížnosti, tj. dne 25. 2. 2020. Rovněž správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly, že platnost dokladu o povolení k pobytu skončila ke dni 25. 2. 2020. V daném případě je tedy evidentní, že mezi správními orgány a žalobcem není sporu o tom, že platnost dokladu o povolení k pobytu zanikla dne 25. 2. 2020. Jak bylo nastíněno v předchozím odstavci, i soud je toho názoru, že platnost předmětného dokladu zanikla ke

dni 25. 2. 2020. Mezi účastníky řízení je dále nesporné, že žalobce podal prostřednictvím svého zákonného zástupce svou žádost o udělení povolení k trvalému pobytu dne 22. 4. 2020. Datum podání žádosti přitom rovněž vyplývá ze správního spisu.

19. Krajský soud uvádí, že ze shora uvedeného nesporného časového sledu událostí vyplývá, že žalobce skutečně podal svou žádost o povolení k trvalému pobytu až v okamžiku, kdy nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění vyžadovaného § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť jediné žalobci udělené oprávnění k pobytu na území ČR (tj. konkrétně doplňková ochrana dle zákona o azylu) zaniklo již dne 25. 2. 2020, tj. téměř dva měsíce přede dnem, kdy žalobce předmětnou žádost podal. Žalobce tak dle názoru soudu ze zjištěných nesporných skutečností dovozuje zjevně nesprávný závěr, kterému nelze přisvědčit.
20. S ohledem na uvedenou argumentaci je pak na daném místě nutno jako nedůvodnou vyhodnotit též námitku týkající se povahy odkladného účinku správní žaloby a kasační stížnosti, jelikož povaha těchto institutů je v daném případě irelevantní. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dne 22. 4. 2020. K tomuto dni je tedy nutno zkoumat splnění zákonných požadavků pro řízení o žádosti, tedy mimo jiné to, zda žalobce v době podání žádosti pobýval na území na základě některého z důvodů upravených v § 69 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Shora bylo uvedeno, že k datu podání žádosti již platnost dokladu o povolení k pobytu skončila. Stejně tak nebyl žalobce v době podání žádosti oprávněn k pobytu na území na základě fikce pobytu založené odkladným účinkem žaloby (resp. kasační stížnosti), neboť ke dni podání žádosti již bylo pravomocně skončeno řízení o kasační stížnosti žalobce, jejíž ze zákona přiznaný odkladný účinek zakládá žalobci fikci k pobytu na území. V den podání žádosti 22. 4. 2020 tedy žalobce nepobýval na území ani na základě uvedené fikce pobytu, jelikož ta zanikla rovněž ke dni 25. 2. 2020. Z uvedeného je zřejmé, že povaha odkladného účinku žaloby ani kasační stížnosti není v daném případě rozhodující, a proto by bylo nadbytečné se jí zabývat.
21. V žalobě rovněž žalobce poukázal na skutečnost, že v České republice žije od svého narození, má zde vytvořeno zázemí, které jinde nemá, a navštěvuje zde základní školu. Přestože to žalobce výslovně nezmní, s ohledem na obsah tohoto tvrzení posoudil soud tuto žalobní argumentaci jako námitku nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Ani tu však neshledal důvodnou. Povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců. Obecně v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud jako v posuzovaném případě byla žádost podána, ačkoliv k tomu nebyly splněny podmínky, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit [srov. § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Zároveň krajský soud neshledal žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly nutnost odchýlení se od výše uvedených obecných pravidel. Přestože žalobce žije v České republice od narození (tj. v letošním roce to bude 7 let), navštěvuje zde základní školu a má zde svou rodinu, lze se domnívat, že zde má vytvořeno jisté rudimentární zázemí, nelze nicméně odhlédnout od skutečnosti, že ani žalobcovu otci nebyla pravomocně prodloužena původně udělená doplňková ochrana, a i on bude muset stejně jako žalobce z území České republiky

vycestovat (na podkladě obsahu správního spisu lze konstatovat, že stejná situace se týká i jeho matky). Nemůže tedy nastat situace, že by nezletilý žalobce byl nucen sám opustit území České republiky, přestože by jeho rodinní příslušníci povolení k pobytu na území získali.

22. Jelikož soud neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

23. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec výkonu její činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 26. února 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu